

РЕШЕНИЕ

№ 3563

гр. София, 26.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 31.05.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Румяна Лилова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **2349** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 4 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба с вх. № 5534 от 05.03.2012 г. по описа на Административен съд София – град, подадена от Р. В. Л. срещу Заповед за задържане на лице рег. № 04-0692 от 22.02.2012 г., издадена от полицейски орган от 04-то РУП при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) – Министерство на вътрешните работи (МВР), с която Л. е задържан за срок от 24 часа, на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Оспорващият твърди, че заповедта за задържане е незаконосъобразна. Обръща внимание, че не е била налице хипотезата на чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР за вземането на предвидената там принудителна административна мярка (ПМ) спрямо него. Като фактическо основание за издаването на спорния акт е посочено единствено „установяване на евентуална съпричастност към ЗМ 344/12 г.”, без да му е обяснено за какво го задържат, без да са му снети обяснения и да е разпитан той в каквото и да е качество. Моли отмяната на оспорената заповед.

В съдебното заседание Л. не се явява лично. Представява се от редовно упълномощената адв. Л. от САК, която от негово име поддържа жалбата. В пледоарията на процесуалния представител се излага становище, че задържането от органите на МВР е произволно, поради което също се иска отмяна на заповедта.

Ответникът – полицейски орган при 04 РУП при СДВР - МВР, издал оспорената заповед, не се явява и не се представлява. Не взема становище по предявеното

оспорване.

Софийската градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител за участие в производството и не дава заключение по предявеното оспорване.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, имаща право и интерес от оспорването и като подадена в срока по чл. 149 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 4 ЗМВР, е процесуално допустима, поради което следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Административен съд София - град, Първо отделение, 21-ви състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

На 22.02.2012 г., в 15,10 часа, с обжалваната Заповед за задържане на лице рег. № 04-0692 (л. 17), Л. е задържан за срок до 24 (двадесет и четири) часа в помещение за временно задържане на 04-то РУП – СДВР, на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР, за „установяване евентуална съпричастност към ЗМ 344/12 г.” по разпореждане на полицаи Б. И. П. от 04 РУП - СДВР, [населено място].

При направения му обиск у него са били открити един брой GSM апарат Нокия; банкнота от 50 лева, 10000,00 US долари, една инсулинова писалка и един автоключ от П. К. (Протокол за личен обиск на лице, л. 19). Л. е подписал декларация - образец Приложение № 1, към чл. 14, ал. 2.

В справка от 19.03.2012 г. (л. 13), изготвена от инспектор М. се излага, че оспорващият е спрял за проверка заедно с лицето Д. Й. Ч.. Двамата са установени като криминално проявени лица. Доведени са от от служители в 04 РУП и са задържани за 24 часа, с оглед установяване на евентуална тяхна съпричастност по ЗМ 344/12 г. – въоръжен грабеж от магазин за алкохол и цигари на [улица]на 22.02.2012 г. в около 05,20 часа. От Ч. е снето писмено обяснение, в което той отрича причастност към извършеното. С Л. е проведена беседа, при която той също е отрекъл да е участвал в противозаконна дейност. Предвид твърдяни от него сериозни здравословни проблеми, той е бил освободен същия ден в 23,50 часа.

В докладна записка от 22.02.2012 г., заведена с рег. № 11019/25.02.2012 г. (л. 16), изготвена от главен полицай Б. С. се излага, че на 22.02.2012 г., в около 15,10 часа, по време на дежурство, патрулът спрял за полицейска проверка лек автомобил марка „Шкода - Ф.”, с държавен регистрационен номер СА 4475 РМ, с две лица в него. При проверката било установено, че лицата са Д. Ч. и оспорващия. От справката в ОДЧ се установило, че лицата в него не се издирват, но са многократно регистрирани за грабежи, кражби и други престъпления. Поради усложнената криминална обстановка и за установяване евентуална съпричастност към ЗМ 344/12 г., лицата били отведени в 04-то РУП и задържани за срок от 24 часа.

Видно от Справка от 27.04.2012 г., изготвена от инспектор Р. М. при 04 РУП, съгласно ЗМ 344/12 г., на 22.02.2012 г. в около 05,35 ч. неизвестно лице, описано визуално от заявителя, е извършило въоръжен обир в магазина. След задържането на Л., същият е заявил за съществуващи негови здравословни проблеми и се нуждае от медицинска помощ. Отведен е за преглед в МВР болница, непосредствено след който е освободен в 23,50 часа същия ден. Поради освобождаването му писмено обяснение от него не е снето.

Със Заповед рег. № 1404 от 28.05.2005 г. издателят на спорната заповед Б. И. П. е назначен на длъжност „полицай” в група „Охрана на обществения ред”, сектор

„Охранителна полиция” при 04-то РУП – СДВР и към датата на издаването на оспорения акт, продължава да заема същата длъжност (виж удостоверение на л. 40).

При така установеното от фактическа страна Административен съд София – град, Първо отделение, 21-ви състав, направи следните правни изводи:

Оспорването по жалбата се явява основателно по следните съображения:

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 АПК) на основанията посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че тя е издадена от компетентен орган (чл. 63, ал. 1 ЗМВР и чл. 62, ал. 1 ППЗМВР, във вр. с удостоверението на л. 40). При издаването на заповедта полицейският орган е действал в условията на оперативна самостоятелност, с каквато е разполагал (чл. 169 АПК). Заповедта обаче е издадена не в предвидената по закона форма, не съответства на целта на закона, противоречи на материалноправната разпоредба, посочена като правно основание за издаването ѝ и е несъразмерна, поради което се явява незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР, посочена като правно основание за издаването на оспорената заповед, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. За прилагане на тази мярка не се изискват категорични доказателства, установяващи участието на лицето в извършването на конкретно престъпление. Необходимо е обаче, наличие на конкретни данни, обосноваващи предположението, че има вероятност задържаното лице да е извършител на престъплението или да е съпричастен към него. Тези данни следва да обосновават извод за връзка между задържаното лице и съпричастността му към конкретно престъпление. Данните следва да са отразени в съобразителната част на административния акт.

Видно от процесната заповед, Л. е задържан за „установяване евентуална съпричастност към ЗМ 344/12 г.” От мотивите на заповедта не става ясно какви данни за съпричастност са налице, за извършено от страна на оспорващия престъпление. Освен това, посочено е най-общо, че задържането е за „установяване евентуална съпричастност към ЗМ 344/12 г.”, тоест на някаква неиндивидуализирана и неквалифицирана престъпна дейност, без да е посочена каквато и да е връзка на задържания Л. с посочения заявителски материал. Видно от справката от 27.04.2012 г. на инсп. М., пострадалият Г. е описал физическия вид на извършителя на обира. Въпреки това, разпознаване не е извършено. По делото липсват и данни физически Л. да прилича на описания извършител.

В оспорената заповед липсват посочени обстоятелства, въз основа на които да се направи каквато и да е връзка между оспорващия и извършеното престъпление, заявено със ЗМ 344/12 г.

Органите на МВР са наложили ПАМ без да извършат каквито и да са действия, чрез които да се установи евентуалната съпричастност на оспорващия към извършеното престъпление. Л. не е разпитан с протокол за разпит, от него не са взети дори писмени обяснения. Проведената устна беседа, за каквато се твърди в справката на М. от 19.03.2012 г. (която впрочем се отрича от оспорващия в жалбата му) можеше да бъде извършена и без лицето да бъде задържано с налагане на ПАМ.

Разпоредбата на чл. 59, ал. 2 АПК дефинира задължителното съдържание на административния акт, когато той се издава в писмена форма (както е в процесния случай - чл. 63, ал. 1 ЗМВР, във вр. с чл. 62, ал. 1 ЗМВР). Съгласно чл. 59, ал. 1, т. 4 АПК този акт, в частност заповедта за задържане на лице, следва да съдържа

фактическите и правни основания за издаването. Същото предвижда и разпоредбата на чл. 63, ал. 2, т. 2 ППЗМВР, съгласно която в писмената заповед за задържане на лице се посочва основаниято за задържането. Тълкуван във връзка с текста на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, текстът на чл. 63, ал. 2, т. 2 ППЗМВР води на извод, че задължително съдържание на всяка заповед за задържане на лице е посочването на правното и фактическо основание за издаването и.

Проектиран на плоскостта на настоящия случай и събраните по делото доказателства, прегледът на цитираните разпоредби води на еднозначния правен извод за незаконосъобразност на оспорената заповед. Последната не отговаря на изискването за форма на административния акт, тъй като не съдържа задължителен реквизит – посочване на фактическото основание за задържането на Л.. Поради така изложеното, заповедта се явява немотивирана до степен съдът да не може да провери нейната законосъобразност. Оспорващият е бил задържан за „установяване евентуална съпричастност към ЗМ 344/12 г.“, без каквато и да е посочване на основаниято, поради което следва да се извърши въпросното установяване. Съдът приема, че към момента на задържането на лицето, административният орган не е разполагал с данни за извършено от него конкретно престъпление, за да е законосъобразно задържането му. Разпоредбата на чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР императивно разпорежда, че може да бъде задържано само лице, за което има данни, че е извършило престъпление каквито, видно от самата заповед и доказателствата в преписката, в настоящия случай не е имало.

От изложеното в заповедта не може да се приеме, че посоченото в нея е достатъчно като фактическо основание за предприетото задържане. Само криминалното минало (регистрации) на лицето (за което впрочем също няма приложени доказателства по делото), не може да обоснове задържането му при всеки случай на полицейска проверка. По делото не се релевираха твърдения и не се представиха и доказателства за съществуващи към момента на издаването на заповедта данни, че Л. е съпричастен към извършването на каквото и да е престъпление.

Освен така изложеното, заповедта се явява незаконосъобразна и поради противоречието ѝ с целта на закона. От приетите по делото доказателства безспорно се установява, че след задържането на Л. до освобождаването му същия ден в 23,50 часа, не са извършени каквито и да било процесуални действия, целящи установяването на данни за извършване от него на престъпление и по-конкретно - за „установяване евентуалната му съпричастност към ЗМ 344/12 г.“. Съгласно чл. 30, ал. 1 и ал. 3 от Конституцията на Р. Б. всеки има право на лична свобода и неприкосновеност, като само в изрично посочените от закона неотложни случаи компетентните държавни органи могат да задържат гражданин, за което незабавно уведомяват органите на съдебната власт. В настоящия случай, предвид представените по делото доказателства, не се установява каквато и да е неотложност на случая, наложила предприемането на задържането. Задържането на Л. не е част от разследването на извършено от него престъпление. Полицейският орган обаче, без дори да е снел обяснения от него, е разпоредил задържането му и то при наличието на постоянен адрес на Л. и липса на данни за опасност от укриването му.

В настоящия случай, при издаването на заповедта, полицейският орган е действал при условията на оперативна самостоятелност, с която е разполагал. Съгласно чл. 4, ал. 2 АПК административните актове се издават за целите, установени в закона, а чл. 6 АПК въвежда принципа на съразмерността като материалноправно изискване за

законосъобразност на административния акт. Именно в така определените от цитираните норми рамки следва да упражнява предоставената му компетентност административният орган, който действа при условията на оперативна самостоятелност. Съдът намира, че в случая административният орган е излязъл извън тези рамки, нарушил е принципа на съразмерността и е засегнал правата на адресата на акта в по – голяма степен от най – необходимото от гледна точка на целта, за която той се издава. Изпълнението на издадената не трябва да засяга права и законни интереси на лицето в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава (чл. 6, ал. 2 АПК). Съгласно чл. 6, ал. 3 АПК, когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. Именно това не е направено от административния орган – издател на спорната заповед, което също обуславя незаконосъобразност на неговия акт.

Поради всичко така изложено, оспорването по жалбата срещу заповедта е основателно и следва да бъде уважено.

Въпреки изхода на спора съдът не следва да присъжда разноси в полза на оспорващия, тъй като такива не се претендират.

Водим от горното и на осн. чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК и чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 21 - ви състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на Р. В. Л., с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „Е”, ет. 4, ап. 102, Заповед за задържане на лице рег. № 04-0692 от 22.02.2012 г., издадена от полицейски орган от 04-то РУП при Столична дирекция на вътрешните работи – Министерство на вътрешните работи, с която Л. е задържан за срок от 24 часа, на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от Закона за министерство на вътрешните работи.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението и получаване на препис от него от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: